

Nincs titok, csak tudatosság

2017. január 16-án három évre Csató Gábort, debreceni aneszteziológust és intenzív terápiás szakorvost neveztek ki az Országos Mentőszolgálat főigazgatói posztjára, aki korábban hat évig dolgozott a mentőszolgálat kötelékében.

■ GYURIS ADÉL KINGA, 2017.

2001-ben kezdte meg tanulmányait a Debreceni Egyetem Általános Orvostudományi Karán. Milyen út vezetett idáig?

Tősgyökeres debreceni vagyok, itt is nőttem fel. A Tóth Árpád Gimnázium biológia tagozatára jártam, mindig is foglalkoztatott ez a fajta tudományág. Egész életem során próbáltam a komplexitást, stratégiát, a nagyobb volumenű tevékenységeket keresni. A biológiával való ismerkedésem és annak tanulmányozása során jöttem rá arra, hogy létezik a biológiának egy kiterjesztett változata és valósága: az orvostudomány. Így középiskolás éveim alatt már nem volt kérdés, hogy az orvosi egyetemre felvételizek.

Az egyetemmel párhuzamosan – 2002 és 2008 között – a debreceni mentőállomáson dolgozott. Miért döntött úgy, hogy mentősként is tevékenykedik?

Dédnagyapám mentőápolóként dolgozott. Azok a történetek, amelyeket gyerekkoromban a mentőkről és a mentésről mesélt, megfogantak bennem. Az egyetem alatt

a mentős lét azért is fontos, mert az első évek tanulmányai nem annyira a beteggel és a szűken vett orvoslással kapcsolatosak. Így próbáltam nyitni a gyakorlati rész felé. Érdekes élmény is volt az akkori bajtársakkal végigkövetni azt, hogy kezdő mentőápolóból egységvezetővé nőttem föl, és nőttem ki közöttük. Rendkívül sokat tanultam tőlük azok alatt az évek alatt, bejártuk a megyét, sok bajtársal ismerkedhettem meg, sokféle esetet láthattam. Többször volt szerencsém a 35-ös főúton szülést levezetni – ezeket az élményeket sosem fogom elfeledni.

Rezidens orvosként a Kenézy Gyula Kórház intenzív terápiás osztályára került, itt szerezte meg az aneszteziológus szakvizsgát. Miért választotta ezt az irányt?

Az újraélesztéseken át a balesetekig minden olyat megtapasztalhattam mentősként, amiért aneszteziológus és intenzív terápiás szakorvos lettem. Ez megint csak a folyamatos komplexitás- és stratégiakereséshez kapcsolható. Láttam, hogy azok a súlyos állapotú betegek, sérültek, akiket mi elláttunk, utána bekerültek a műtőbe,

az intenzív osztályra. Majd érdeklődtem az állapotukról. Így láttam azt, hogy az a fél, egy vagy két óra, amit velük töltöttem, utána hogyan, milyen összetett módon folytatódik. Az egyetemi képzés során maga az aneszteziológia és intenzív terápia viszonylag rövid curriculum, mégis nagyon intenzív oktatókkal és látványos demonstrációkkal zajlott. Ez megint csak táplálta a tüzet bennem.

Fővárosba költözésük után visszajárt Debrecenbe, hogy egészségügyi menedzseri diplomát szerezzen. Fontos volt az Ön számára, hogy ezt a képzést is szülővárosában végezte el?

Debrecen – úgy az egyetem, mint a Kenézy Kórház – nagyon jó alma mater volt arra, hogy kellő ambícióm és bátorságom legyen komplexebb és nagyobb dolgokban gondolkodni. A mentős múltam, szakmám új kihívása mind-mind afelé terelt, hogy a nap mint nap alkalmazott vezetői készségek tudományos alapját feltérképezzem. A Debreceni Egyetem egészségügyi menedzser szakirány régi tradíciókra nyúlik vissza,

számomra nem volt kérdés, hogy az alma materemhez menjek vissza.

Az elmúlt évek során – az orvosláshoz kapcsolódóan ugyan, de – nagyon sokféle állást töltött be. Mégis melyik az, amelyiket ki tudná emelni?

Arra jöttem rá az évek múltán, hogy mindegyikben megpróbáltam megtalálni a vezetést, az új létrehozását. Így ami a legközelebb állt a szívemhez az összes szakmám közül az mindegyikben az, amikor a menedzsment részét tudtam kidomborítani, akár egy szakmai csapatban, akár egy projektben. Ezek mind olyanok voltak, amelyek inspiráltak engem.

2017-ban megpályázta az Országos Mentőszolgálat főigazgatói posztját, amely megbízatásra 2017. január 16-án három évre ki is nevezték. Miért gondolta úgy, hogy jelentkezik erre a pozícióra, milyen elképzelésekkel kezdett bele a munkába?

Még orvostanhallgatóként fertőzött meg a sziréna hangja és a mentőszolgálat. Belülről ismerve, kívülről figyelve láttam a rendszerrel, hogy számtalan olyan pont van, amiket külső szemlélettel, a külföldön és egyéb szakterületeken megszerzett tapasztalattal még hatékonyabbá lehet tenni, és ki lehet alakítani egy olyan rendszert, amely megbecsüli a bajtársainkat. Talán vissza lehet hozni azt a romantikus érzést, amit orvostanhallgatóként éreztem, amikor először betoppantam a hátizsákkal a mentőállomásra. Külföldön láttam azt is, hogyan lehet projektszemlélettel jól működtetni egy szervezetet, hogyan lehet protokolláris alapokra helyezni egy egészségügyi intézményt. Ezek a gondolatok motiváltak arra, hogy beadjam pályázatomat.

Most, nagyjából három hónap elteltével, hogyan tekint vissza erre az időszakra? Sikerült elkezdni terveit megvalósítását?

Pont a napokban tartottam meg felsővezetői értekezletünkön első negyedéves beszámolómat. Menedzsment tevékenységemben ugyanis elengedhetetlen, hogy egzakt, jól meghatározott célokat tűzzünk ki és azokat folyamatosan értékeljük, vizsgáljuk meg, hol járunk benne. Ez az értekezlet impresszív élmény volt mindannyiunk számára: láttuk, mennyi minden sikerült már túljutnunk és mennyi mindent indítottunk el. Amikor összeállítottam a beszámolót, akkor szembesültem azzal, hogy a

gyakran éjszakába vagy hétvégebe nyúló munkának tényleg van eredménye, amit fokozatosan és folyamatosan a kivonuló állomány is elkezd érezni. Az OMSZ a magyar egészségügy legnagyobb egybefüggő vállalata, a teljes országot lefedi, kb. 8000 mentődolgozóval és 253 mentőállomással az országban mindenhol jelen vagyunk. Csak úgy lehet egy ekkora szervezetet vezetni, ha konkrét céljaink vannak, és ezeket mindenki elé tárva haladunk, megfelelő határidőkkel és számonkéréssel. Bár három hónap azért nem hosszú idő, de ha összeírjuk az eltelt eseményeket és mellé tesszük azt, amit várok a következő három hónapban, akkor egy szép utazás sejlik fel előttünk.

Fiatalon került ebbe a pozícióba. Ha kicsit utánajárunk annak, hogy mennyi mindenel foglalkozott, és milyen eredményeket ért el – viszonylag – rövid idő alatt, felvetődik a kérdés, hogy mi lehet a „titka” és honnan merít mindehhez erőt?

Nincsen titok, csak tudatosság van. Az egyetemi éveim óta abszolút tudatosan gondolkodom, építkezem és haladok ezen az úton, szerzek olyan képzéseket, készségeket, vállalom többletfeladatokat, hogy abból még inkább fejlődni tudjak, valamint fejleszteni tudjak csapatokat, embereket,

„Debrecen nagyon jó alma mater volt arra, hogy kellő ambícióm és bátorságom legyen komplexebb és nagyobb dolgokban gondolkodni.”

szervezeteket. Maga a Debreceni Egyetem egy rendkívül inspiratív közeg volt számomra. Olyan tanárokat, valódi egyéniségeket ismerhettem meg ott, akiknél láttam azt, hogy kortól függetlenül is helyeznek az emberbe bizalmat, és elsősorban a teljesítményt és nem az érdemeket díjazták. Kétségtelen, a magyar egészségügyben én vagyok az egyetlen 40 év alatti intézményvezető, és mindig is nagyon ritka volt az ilyen. Az erőt családomból merítem és abból a közegeből, ami nap mint nap körülvesz a szervezetben is, illetve abból, hogy van látszatja annak, amit végzek. Ehhez nyilvánvalóan szükséges a rendkívül támogató családi háttér, jó, hogy a feleségem a gyerekek esti meséje után még tolerálja, hogy a mentőszolgálattal foglalkozzak, illetve kell egy olyan szervezet, amely értékelni képes ezt a munkát. Tehát én azt gondolom, a tudatosság az, ami ide vezethet. Hinni kell abban, amit az ember kitűz maga elé és nem feladni a céljait.

Említette egy interjúban, hogy le szeretné futni a londoni maratont. Hogyan alakul ez a célja? Teendői mellett mennyire tud időt szakítani a futásra?

Amikor a feleségem várandós volt a kisfiúmmal, akkor megígértem azt, ha minden rendben megy és egészségesen születik meg a fiam – hála Istennek ez így is történt –, akkor lefutom a London Maratont. Az ígéretet megtettem, tehát be is kell tartani. Elkezdtem tudatosan készülni, így futottam le akkor az első félmaratonomat, azóta további négyet. Az új munka miatt sajnós a heti kilométereim visszaestek. Azonban újabb motivációként neveztem az őszi félmaratonra. Hiszen, ha véletlen beválogatnának a londoni maratont – minden évben jelentkeznek rá, ugyanis válogatással lehet bejutni –, egyszer biztosan lesz olyan szerencsém, hogy tényleg bejutok, és akkor le kell futnom a 42 kilométert. A következő budapesti maratont pedig szeretném elérni, hogy a mentőszolgálat dolgozóival közösen fussunk maratoni távot. Szeretnék felhívni bajtársaink, az egészségügyi dolgozók és a társadalom figyelmét is arra, hogy a napi hajtás mellett igenis szükség van a kikapcsolódásra. Eddig hobbiból futottam, most már viszont azt gondolom, ez több annál: a szervezetemnek és az agyamnak szüksége van arra, hogy még motíváltabb és inspiratívabb legyek.